

# РЕШЕНИЕ

№ 37485

гр. София, 29.09.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в**  
публично заседание на 23.09.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Димитрина Петрова**

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **9884** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 54 във връзка с чл. 45 във връзка с чл. 44, параграф 1, буква "б" от Регламент (ЕС) 2024/1348 на Европейския парламент и на Съвета от 14 май 2024 година за установяване на обща процедура за международна закрила в Съюза и за отмяна на Директива 2013/32/ЕС, и чл. 84, ал. 2 във връзка с чл. 70, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Е. М., [дата на раждане] гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН], настанен в Транзитен център – [населено място] към Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет, срещу Решение № УПП-60 от 29.07.2026г. на Интервюиращ орган към Държавна агенция за бежанците при МС, ТЦ – [населено място], издадено на основание чл. 70, ал. 1 от ЗУБ, с което в процедура на границата по чл. 42, пар. 1 от Регламент (ЕС) 2024/1348 молбата му за международна закрила е отхвърлена относно статута на бежанец по чл. 13 и относно статута на субсидиарна закрила по чл. 18 от Регламент (ЕС) 2024/1347, обявена е за явно неоснователна по чл. 42, пар. 1, б. „а" във вр. с б. „й" от Регламент (ЕС) 2024/1348 и на основание чл. 37 от същия регламент е постановено незабавно предварително изпълнение на наложената му по чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна - Турция".

В жалбата се поддържа, че оспореният индивидуален административен акт е незаконосъобразен, постановен при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Оспорващият твърди, че административният орган не е изяснил напълно фактическата обстановка по делото, с което е нарушил изискванията на чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ,

доколкото не са били обсъдени и анализирани всички факти и обстоятелства от значение за преценката относно необходимостта от предоставяне на международна закрила. Поддържа се, че изводите на ДАБ са неправилни и несъобразени със заявените от чужденеца причини за напускане на страната на произход И., свързани с общата несигурност, военните сблъсъци и затруднената хуманитарна и икономическа обстановка. Сочи се също така, че органът не е разгледал възможността за прилагане на чл. 42, параграф 2 от Регламент (ЕС) 2024/1348, позволяващ преминаване към разглеждане по общия ред, когато казусът разкрива фактическа и правна сложност. Въз основа на тези доводи се прави искане за отмяна на оспореното решение и връщане на преписката на ДАБ при МС за ново разглеждане и произнасяне.

В съдебно заседание жалбоподателят Е. М., редовно призован, се явява лично, поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ), редовно призован, не изпраща представител в съдебно заседание, но чрез молба от процесуалния си представител юрк. Д. от 17.09.2026г. оспорва жалбата, моли за отхвърлянето и като неоснователна и изразява становище по същество.

Софийска градска прокуратура (СГП), редовно призована, не изпраща представител за откритото съдебно заседание.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и извърши цялостна проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство стартира на 14.06.2026г., когато спрямо чужденеца е наложена цитираната принудителна административна мярка (ПМ) от ОДМВР – П., след задържането му от органите на Министерството на вътрешните работи (МВР) за нелегално преминаване на държавната граница, укрит в товарно превозно средство (камион) на около 40 км от [населено място].

Впоследствие, въз основа на извършен от компетентните органи на МВР първоначален скрининг по реда на Регламент (ЕС) 2024/1356, е съставен Скрининг формуляр от длъжностно лице при Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) – [населено място] към Дирекция "Миграция" – МВР с рег. № 10545р-16649 от 17.06.2026г. Видно от съдържанието на същия, е обективизирано, че гражданинът на И. Е. М. не отговаря на условията за влизане съгласно чл. 6 от Регламент (ЕС) 2016/399 (Кодекс на шенгенските граници) и е задържан във връзка с незаконно преминаване на външната граница, като по време на скрининга чужденецът официално е заявил молба за международна закрила, без да е получил разрешение за влизане на територията на държавата членка. Посочено е още, че в рамките на процедурата по скрининг не са идентифицирани признаци на уязвимост или специални потребности на кандидата, поради което същият е останал в мястото за провеждане на задължителна процедура на границата при условията на чл. 54 от Регламент (ЕС) 2024/1348.

След превеждането му в териториалното поделение на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС), на 19.06.2026г. молбата за международна закрила на Е. М. е регистрирана в Транзитен център – [населено място] под рег. № УП-18074/19.06.2026г., в съответствие с потвърдената от него воля в предвидения от правото на Съюза срок по чл. 51, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2024/1348 чрез подаване на писмена молба с вх. № ТЦП-01-1065/19.06.2026г. Съставен е Регистрационен лист със същия номер и е издадено Решение за настаняване № 50/19.06.2026г., определящо ТЦ – [населено място] като задължително място за пребиваване, видно от които документи чужденецът е заведен със следните лични данни: Е. М.,

от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място] (И.), иракско гражданство, кюрдска етническа принадлежност, вероизповедание ислям (сунит), семейно положение разведен, без документи за самоличност, с определен ЛНЧ [ЕГН]. Преди регистрацията кандидатът е бил детайлно информиран за неговите права и специфични задължения в производството на разбираем за него кюрдски език по реда на чл. 8 от Регламент (ЕС) 2024/1348, Регламент (ЕС) 2024/1351 и Регламент (ЕС) 2016/679, за което е подписан Протокол рег. № УП-18074/19.06.2026г., като паралелно са му предоставени и условията на приемане съгласно Директива (ЕС) 2024/1346.

На 24.06.2026г. под Рег. № УП-18070/24.06.2026г. е заведен Протокол от проведено лично интервю с оспорвания. Интервюто е проведено на език, който чужденецът е потвърдил, че владее и разбира свободно, с участието на преводач. По време на интервюто Е. М. е изложил бежанската си история, като е заявил, че е роден и живял в района на произход в И. с семейството си. Посочил е, че е напуснал държавата си по произход поради общата несигурност, липсата на финансови средства, безработицата и липсата на перспективи за нормален живот и прехрана. Чужденецът е заявил, че в неговия регион е имало военни действия и обстрели, но изрично е потвърдил, че лично спрямо него не са упражнявани физическо насилие, репресии или преследване от страна на държавните органи или недържавни субекти. Заявил е, че никога не е бил арестуван, осъждан или обвиняван в престъпление, не е членувал в политически партии или организации, не е получавал индивидуални заплахи за живота и сигурността си и няма лични врагове. На поставените въпроси относно възможността да се премести в друг регион на И., кандидатът е заявил, че не се е преместил поради липса на финансови средства и възможности за намиране на работа.

С обжалваното Решение № УПП-60 от 29.07.2026г., издадено от Интервюиращ орган към ДАБ при МС в Транзитен център – [населено място], проведено като процедура на границата по реда на чл. 42, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2024/1348 при условията на чл. 54 във връзка с чл. 45 във връзка с чл. 44, параграф 1, буква "б" от същия регламент, въз основа на молбата за международна закрила и формуляра за скрининг, е отхвърлена молбата за международна закрила на Е. М. относно статута на бежанец поради липса на условия по чл. 13 от Регламент (ЕС) 2024/1347, отхвърлена е молбата за международна закрила относно статута на субсидиарна закрила поради липса на условия по чл. 18 от Регламент (ЕС) 2024/1347, като молбата е обявена за явно неоснователна на основание чл. 42, параграф 1, буква "а" във връзка с буква "й" от Регламент (ЕС) 2024/1348, и в съответствие с параграф 37 от Регламент (ЕС) 2024/1348 е постановено да бъде изпълнена наложената на чужденеца със Заповед рег. № 312з-1737/14.06.2026г. на МВР принудителна административна мярка "Връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна – Турция".

За обосноваване прилагането на ускорената процедура на границата и квалификацията на молбата като явно неоснователна по чл. 42, параграф 1, буква "й" от Регламент (ЕС) 2024/1348, административният орган е съобразил официалните данни на Евростат, съгласно които делът на решенията за предоставяне на международна закрила на кандидати от И. в рамките на Европейския съюз е 20 процентен праг или по-нисък. По делото е приложена и Справка с вх. № МД-02-192/15.05.2026г. на Дирекция "Международна дейност и проекти" при ДАБ – МС относно актуалната обстановка в И..

Решението е връчено лично на жалбоподателя срещу подпис на 29.07.2026г., запознат с неговото съдържание на език, който владее, с помощта на преводач.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 7-дневен срок по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ във връзка с чл. 67,

параграф 7, буква „а“ от Регламент (ЕС) 2024/1348. Същата изхожда от надлежна страна – активно легитимиран субект, явяващ се адресат на неблагоприятен индивидуален административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, и е отправена до местно компетентния административен съд. Ето защо жалбата се явява процесуално допустима за разглеждане.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При служебна проверка на оспорения административен акт съобразно изискванията на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, съдът намира, че Решение № УПП-60 от 29.07.2026 г. е валиден индивидуален административен акт, издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 4, параграф 1, буква „б“ от Регламент (ЕС) 2024/1348, всяка държава членка определя решаващ орган, който да изпълнява задачите по разглеждане и вземане на решения по молби за международна закрила. В националното законодателство, съгласно чл. 70, ал. 1 във връзка с чл. 48, ал. 1, т. 10 от ЗУБ, тези функции се осъществяват от интервюиращи органи, изрично определени със заповед на Председателя на ДАБ. По делото е представена Заповед № РД-05-370/04.06.2026г. на Председателя на ДАБ, с която издателят на процесното решение е определен за интервюиращ орган с правомощия да провежда процедури и да взема решения по чл. 38 и чл. 42 от Регламент (ЕС) 2024/1348, включително в рамките на процедурата на границата съгласно чл. 45 и чл. 44, параграф 1 от същия регламент. Поради това издателят на акта е разполагал с материална, персонална и териториална компетентност.

Оспореното решение е обективизирано в изискуемата от закона писмена форма и отговаря на съдържателните изисквания на чл. 59, ал. 2 от АПК, чл. 75, ал. 1 от ЗУБ и чл. 54, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2024/1348. В него са изложени ясно, подробно и разграничено както фактическите констатации, така и правните съображения, мотивирали органа да отхвърли молбата по същество и да я обяви за явно неоснователна. Обективизираните в решението фактически съображения са подробни, ясни и кореспондиращи на приложените правни норми, като дават пълна възможност на чужденеца да разбере мотивите на административния орган.

В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, а оплакванията в тази насока са изцяло неоснователни. На жалбоподателя са осигурени всички процесуални гаранции, предвидени в Глава II от Регламент (ЕС) 2024/1348 и ЗУБ. Производството е проведено с участието на квалифициран преводач на език, владян от чужденеца (кюрдски език), проведено е лично интервю по съществото на молбата съобразно чл. 13 от Регламента и чл. 63а от ЗУБ, а протоколът от интервюто е съставен фактологично и е подписан от кандидата и преводача без възражения. Не се установява и нарушение на чл. 58, ал. 10 от ЗУБ. В случая оспореният акт е издан в ускорено производство на границата по реда на чл. 70, ал. 1 от ЗУБ във връзка с чл. 42, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2024/1348, а в този случай, съгласно разпоредбата на чл. 58, ал. 10, изр. 2 от ЗУБ, писмено становище от Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) не се изисква. Актът е издаден и при спазване на срока за произнасяне по чл. 70, ал. 1 от ЗУБ и чл. 51, параграф 2 от Регламент (ЕС) 2024/1348.

Правилно административното производство е проведено като "процедура на границата" по реда на Раздел IV от Глава III от Регламент (ЕС) 2024/1348. Съгласно чл. 43, параграф 1 от Регламента, след осъществен скрининг, когато кандидатът не е получил разрешение да влезе на територията на държавата членка, молбата може да се разгледа в процедура на границата. Нормата на чл. 45, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2024/1348 въвежда задължително прилагане на процедурата на границата, когато са налице обстоятелствата по чл. 42, параграф 1, букви "в", "е" или "й". В настоящия случай е установено въз основа на официалните статистически данни на Евростат и

издаденото писмо от ДАБ, че държавата на произход на кандидата – И., е с дял на предоставена международна закрила 20 процента или по-нисък в рамките на ЕС. Поради това за органа е било налице задължение да проведе процедурата на границата при условията на чл. 54 във връзка с чл. 45 и чл. 44, параграф 1, буква "б" от Регламент (ЕС) 2024/1348. Неоснователни са доводите в жалбата за нарушение на чл. 42, параграф 2 от Регламента, доколкото бежанската история на кандидата не разкрива фактическа или правна сложност, която да налага преминаване към разглеждане по общия ред.

При извършената проверка относно материалната му законосъобразност, съдът намира оспореното решение за напълно съответно на материалния закон. Причините, които българският законодател и правото на Съюза установяват като обосноваващи предоставянето на статут на бежанец и на субсидиарна закрила (хуманитарен статут), се сочат в Регламент (ЕС) 2024/1347 и чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Съгласно чл. 1, буква "а" от Регламент (ЕС) 2024/1347, с този регламент се установяват стандарти за определянето на гражданите на трети държави или лицата без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, като според чл. 3, точка 3 от регламента "международна закрила" означава статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила.

Съгласно чл. 3, точка 5 от Регламент (ЕС) 2024/1347 и чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение (политически възгледи) или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произходът на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

В чл. 6 от Регламент (ЕС) 2024/1347 е посочено, че субектите, извършващи преследвания или тежки посегателства, могат да бъдат: а) държавата; б) партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; в) недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в член 7, параграф 1, не могат или не желаят да предоставят закрила срещу преследване или тежки посегателства.

В Глава III на Регламент (ЕС) 2024/1347 са уредени условията за определяне като бежанец, като с чл. 9 "Действия на преследване", параграф 1, букви "а" и "б" (кореспондиращ на чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от ЗУБ) е регламентирано в кои случаи дадено действие се счита за действие на преследване по смисъла на член 1, буква А от Женевската конвенция, а в параграф 2 са изброени формите, които могат да приемат действията на преследване. В чл. 9, параграф 3 е предвидено, че за да отговори даден кандидат на определението за "бежанец", установено в член 3, точка 5, трябва да има връзка между причините за преследване, посочени в член 10, и действията на преследване по параграф 1 от настоящия член или липсата на закрила срещу такива действия.

В чл. 10 "Причини за преследване", параграф 1, букви "а" до "д" са посочени елементите, които се вземат под внимание при преценката на причините за преследване, съответно са определени понятията "раса", "религия", "националност", "принадлежност към определена социална група" и "политически възгледи". По отношение на понятието "принадлежност към определена социална група" е посочено, че то включва по-специално принадлежността към група, чиито членове споделят или се възприема, че споделят една вродена характеристика или обща история, която не подлежи на изменение, или характеристика или вяране, до такава степен съществени за

идентичността или съзнанието, че не би следвало от лицето да се изисква да се откаже от тях, и която има собствена идентичност в съответната държава, защото е разглеждана като различна от заобикалящото я общество.

В настоящия случай, видно от проведеното с оспорващия интервю, същият е заявил, че е роден и живял в населеното си място в И. със семейството си, като излага съображения, че е спрял да учи поради нестабилната обстановка и липсата на финансови средства. На въпроса за причините, поради които е напуснал страната си на произход И., интервюираният сочи общата несигурност, наличието на въоръжени групировки (ПКК, ДАЕШ), липсата на финансови средства, безработицата и липсата на перспективи за нормален живот и прехрана.

Същевременно в интервюто кандидатът изрично декларира, че в страната си не е имал никакви проблеми въз основа на етническата си принадлежност или религията си, че не е бил осъждан или обвиняван в престъпление, че не е бил арестуван, репресиран или обект на насилие, че не е членувал в политическа партия или организация, срещу него не е упражнявано физическо насилие и не е получавал индивидуални заплахи от държавни органи или недържавни субекти. Тоест същият не изтъква, нито обосновава осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от ЗУБ и чл. 9 от Регламента, нито посочва да има риск от бъдещо такова. На поставените въпроси относно възможността да се премести в друг регион на И., кандидатът е заявил, че не се е преместил поради липса на финансови средства и възможности за намиране на работа.

При така предоставената от кандидата информация, настоящият съдебен състав изцяло споделя изводите на интервюиращия орган, че посоченото не може да обоснове извършване по отношение на жалбоподателя на действия на преследване, релевантни за предоставянето на статут на бежанец. Извод в насока липса на осъществено преследване по смисъла на ЗУБ и Регламента се потвърждава от липсата на идентифицирано основателно опасение, базирано на някой от признаците по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ и чл. 3, точка 5 от Регламент (ЕС) 2024/1347. Не е идентифициран субект на преследване по чл. 6 от Регламента, нито сериозно нарушение на основните права на човека. Изтъкнатите от кандидата обстоятелства за общата нестабилност и икономическите затруднения са ирелевантни за производството по предоставяне на бежански статут. Изводът на ответника за липсата на предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8 от ЗУБ и чл. 13 от Регламент (ЕС) 2024/1347 е напълно правилен и законосъобразен. Кандидатът се явява икономически мигрант по смисъла на Глава II, § 62 от Наръчника на ВКБООН.

Правилна, обоснована и съответна на закона е и преценката на интервюиращия орган за неоснователност на молбата за предоставяне на субсидиарна закрила (хуманитарен статут) на основанията, посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ и чл. 15, букви „а“ и „б“ от Регламента.

Според чл. 3, точка 6 от Регламент (ЕС) 2024/1347 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут / субсидиарна закрила се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реален риск от тежки посегателства. Условието са регламентирани в Глава V на Регламент (ЕС) 2024/1347 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, като тежките посегателства се състоят от: 1. смъртно наказание или екзекуция (чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ / чл. 15, б. „а“ от Регламента); 2. изтезание, нечовешко

или унизително отнасяне, или наказание (чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗУБ / чл. 15, б. „б“ от Регламента).

В процесния случай чужденецът въобще не е навел като причина за напускането на родната си страна И. наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция, или да бъде подложен на изтезание или нечовешко третиране, нито от събраните по преписката данни се установява индивидуализиран и непосредствен риск от настъпването им. Посоченият от него минал конфликт и сбиване на територията на Турция е напълно неотнормим към рисковия му профил в И..

Третата причина за предоставяне на закрила – тази по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и чл. 15, буква "в" от Регламент (ЕС) 2024/1347 – сериозна и индивидуална заплаха срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на международен или вътрешен въоръжен конфликт, съдът също не приема за налична по отношение на оспорвания. Тази преценка е извършена въз основа на данните, съдържащи се в представената по делото Справка с вх. № МД-02-192/15.05.2026г. на Дирекция "Международна дейност и проекти" при ДАБ – МС за обстановката в И.. В справката изрично е отчетено, че автономният регион Иракски К. се явява стабилизирани и по-малко опасен в сравнение с други райони на И.. Макар да се регистрират изолирани, локални и ограничени по своя характер инциденти или антитерористични операции срещу клетки на ДАЕШ в пограничните зони, ситуацията в региона на произход на кандидата не достига интензитет на безогледно насилие, който сам по себе си да поставя всеки цивилни в реален риск единствено въз основа на присъствието му там. Кандидатът е от кюрдски етнос, регионът е с преобладаващо кюрдско население, като самият той потвърждава, че не е обмислял възможността да се премести в друг по-голям град във вътрешността (като Дахок), където визираниите групировки нямат влияние. Липсата на преместване е мотивирана от лични финансови съображения, а не от заплаха за сигурността. За чужденеца не се установява специфичен риск поради индивидуалното му положение, поради което изводът за липса на условия за субсидиарна закрила по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и чл. 18 от Регламент (ЕС) 2024/1347 е правилен.

След като индивидуално оценените факти са признати за материално нерелевантни по чл. 42, параграф 1, буква „а“ от Регламент (ЕС) 2024/1348, и предвид обстоятелството, че И. попада под 20% праг на закрила в ЕС по данни на Евростат (чл. 42, пар. 1, б. „й“ от Регламента), като не е доказана последваща съществена промяна в страната, нито принадлежност на лицето към уязвима група, молбата законосъобразно е отхвърлена като явно неоснователна.

Изложените в жалбата съображения срещу т. 3 от решението – с която на основание параграф 37 от Регламент (ЕС) 2024/1348 е постановено изпълнение на ПАМ „Връщане“ – не подлежат на обсъждане. Производството в тази част е прекратено с определението на съда при насрочване на делото поради процесуалната недопустимост на искането по чл. 68 от Регламента, тъй като липсва уважена от съда молба по чл. 68, ал. 4 за оставане в центъра.

Оспореният индивидуален административен акт съответства на материалния закон и на целта на закона, не е засегнат от пороци, налагащи неговата отмяна, и следва да бъде потвърден, а подадената против него жалба – отхвърлена като неоснователна.

**Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 84 от ЗУБ и Регламент (ЕС) 2024/1348, Административен съд – София-град, I отделение, 63-ти състав,**

**РЕШИ:**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на Е. М., [дата на раждане] гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН], настанен в Транзитен център – [населено място] към Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет, срещу Решение № УПП-60 от 29.07.2026г. на Интервюиращ орган към Държавна агенция за бежанците при МС, ТЦ – [населено място].

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 84, ал. 2 и ал. 3 от Закона за убежището и бежанците във връзка с чл. 67, параграф 7 от Регламент (ЕС) 2024/1348.

**СЪДИЯ:**